

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 48

Dr. Peter David Beter

30. júla 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, úmrtiach a tajných vojenských operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 30. júla 1979 a toto je môj AUDIO LIST® č. 48.

V posledných týždňoch sa my Američania potácame od jednej krízy k druhej — benzínová kríza, dolárová kríza so zlatom dosahujúcim nové rekordné úrovne, pád Nikaraguy, údajný pád SKYLABU na Zem, fámy o novom ruskom vojenskom velení na Kube, spory o zmluvu SALT II a predovšetkým Carterova kríza — s jedným šokujúcim a bezprecedentným vývojom za druhým. Medzitým v pozadí pokračuje neustále bubnovanie menších záhad, ktoré nás znepokojujú — chemické závody, rafinérie a ropné sklady okolo nás každý deň vybuchujú a horia; železničné cisternové vozne sa tu a tam stále vykoľajujú, uniká z nich obsah a vybuchujú — tieto veci sa však za posledné dva roky stali takými bežnými, že im už sotva venujeme pozornosť. Namiesto toho sa pýtame: „Prečo tých 41 vorvaňov minulý mesiac náhle uviazlo na oregonskom pobreží a uhynulo?“ Aj tamojší morskí biológovia nás nechávajú so slovami: „Možno to navždy zostane záhadou.“

To však čoskoro vyprchá z našej mysle a našu pozornosť namiesto toho odvedú žalostné televízne reprízy slávnych amerických vesmírnych čias spred desaťročia. Keď sledujeme rozmazaný obraz astronauta, ktorý opatrne vstupuje na Mesiace, na okamih je opäť 20. júl 1969; a na krátku chvíľu nás znovu vzrušia tie slávne slová Neila Armstronga: „Je to jeden malý krok pre človeka, jeden obrovský skok pre ľudstvo.“ Na okamih možno zabudneme, aké odlišné je to dnes. Naša vesmírna stanica s posádkou SKYLAB je podľa NASA teraz oficiálne mŕtva, zatiaľ čo ruskí kozmonauti vytvárajú nové rekordy na svojej vesmírnej stanici Saľut 6; a americký raketoplán sa akosi zvlášťne stále nedokáže odlepiť od zeme. „Čo sa stalo s NASA?“ môžeme sa pýtať sami seba; a „Ak sme dokázali pristáť s ľuďmi na Mesiace, prečo nevieme vyriešiť žiadne zo svojich ostatných problémov?“ Ale skôr, než stihneme premyslieť nejaké odpovede, našu pozornosť opäť odvedú inam. „Z Washingtonu prichádza ďalšia bomba,“ hovorí televízia, a my zabudneme na všetko ostatné, pohltení najnovšou mätúcou udalosťou Carterovej krízy.

Priatelia, správy o týchto udalostiach ich vždy vykresľujú tak, akoby boli oddelené a navzájom nesúvisiace. Preto sa zdajú nezmyselné; a tak robíme to, čo sa od nás zamýšľa — jednoducho bezmocne rozhodíme rukami. Čím zlejšími sa naši vodcovia stávali, tým viac sme sa rozhodovali jednoducho im dôverovať; a čím tajnostkárskejšou sa stávala naša vláda, tým viac sme sami sebe klamali, že vieme, čo sa deje. Udalosti, ktoré som pred chvíľou spomenul, však nie sú oddelené ani nesúvisiace. Všetky sú súčasťami väčšieho obrazu; ako dieliky skladačky, každý dielik dáva zmysel, keď poznáte celý obraz. Preto sa vo svojej sérii Audio listov stále sústreďujem na celkový obraz — práve to som povedal, že budem robiť, keď som v júni 1975 sériu Audio listov začal. Každý mesiac môžem vyzdvihnúť iba niekoľko konkrétnych udalostí, ktoré sú dielikmi skladačky, ale každý mesiac sa snažím rozšíriť vaše vlastné chápanie, aby ste sa naučili vidieť pravdu sami.

Pre dlhoročných pozorných poslucháčov mojich Audio listov by nedávne udalosti nemali byť skutočným prekvapením. Zvážte napríklad kolísavý pokles amerického dolára a kolísavý rast cien

zlata. V poslednom čase sa mnohé osobnosti, ktoré predtým vystupovali proti zlatu, pridali k jeho nadšeným priaznivcom, akoby tam boli vždy. Napriek tomu vám nehovoria nič o tom, prečo sa tieto udalosti práve teraz odohrávajú. Priatelia, dôvody sú tie, ktoré som zverejnil pred šiestimi rokmi vo svojej knihe, pred piatimi rokmi vo svedectve pred Kongresom a potom vo svojich Audio listoch.

Tí, ktorí očakávali najväčší prospech zo smrti dolára, začali miznúť zo scény začiatkom tohto roka 1979. Začalo sa to vraždou Nelsona Rockefellera, o ktorej som informoval v Audio liste č. 42. Nasledujúci mesiac som oznámil, že aj jeho bratia David a Laurance boli zabití a nahradení „dvojníkmi“. V medzinárodných bankových kruhoch je dnes všeobecne známe, že skutočný David Rockefeller je mŕtvy. Zosnulý David Rockefeller a jeho blízki spolupracovníci však pred rokmi rozpútali mocné dlhodobé ekonomické sily. Smrť dolára bola iba jednou časťou prepracovaného plánu na diktatúru tu v Amerike, po ktorej mala nasledovať celosvetová vláda. Ďalším prvkom plánu mala byť vojna na Blízkom východe s jadrovým zničením arabských ropných vrtov OPEC. Pred vyše tri a pol rokmi som tento plán zverejnil v Audio liste č. 6 a v neskorších nahrávkach — napríklad č. 28, 37 a 41 — som poslucháčov priebežne informoval o jeho stave; v Audio liste č. 41 minulý december 1978 som upozornil na kampan „Nenávidte Saudskú Arábiu“, ktorá sa tu v Amerike rozbiehala. Jadrová skaza Saudskej Arábie sa plánovala na jar a americká verejnosť sa pripravovala, aby ju prijala. V Audio liste č. 37 som odhalil tajný americký plán, podľa ktorého mala katastrofa na Blízkom východe viesť k vojne s Ruskom. V marci prišla egyptsko-izraelská „mierová zmluva“, ktorá mala pripraviť pôdu pre vojnu, nie pre mier; koncom apríla 1979 však udalosti v zákulisí úplne zmenili smer vývoja. V Audio liste č. 46 pred dvoma mesiacmi som odhalil, ako Rusko zarazilo tajný plán jadrovej vojny, najmä po smrti Davida Rockefellera. Medzitým sa tu v Amerike ukázala iba špička ľadovca toho všetkého. Väčšina Američanov vedela iba to, že je nedostatok benzínu a dlhé rady; nepovedali nám, že takzvaný nedostatok bol umelý. Načasovali ho tak, aby sa zhodoval s katastrofou v Saudskej Arábii, ku ktorej pre ruský zásah nedošlo. Teraz ropné spoločnosti zahladzujú stopy, uvoľňujú viac benzínu; a väčšina Američanov stále netuší, o čo pri radoch na benzín v skutočnosti išlo.

A potom sú tu tie veľryby, ktoré minulý mesiac uviazli na pobreží Oregonu. Bola to takmer repríza uviaznutia približne 120 veľrýb na Floride pred takmer dva a pol rokmi. V Audio liste č. 20 z januára 1977 som odhalil, že v Atlantickom oceáne pri našom východnom pobreží boli umiestnené obrovské tajné americké podmorské rakety. Tieto enormné rakety začali praskať a z ich hlavíc unikalo do oceánu plutónium. Začiatkom nasledujúceho mesiaca začali veľryby uviaznuť na pobreží pri Jacksonville na Floride. Vtedajšie príbehy boli rovnaké ako tie, ktoré sme nedávno počuli v Oregone. Floridské veľryby, ako nám povedali, sa vraj nejako museli dezorientovať; ako som však odhalil v Audio liste č. 21, ich dýchanie narušila huba v pľúcach a tá bola produktom plutónia z jednej z unikajúcich rakiet, ktoré som odhalil. Tentoraz v Oregone bolo uviaznutie veľrýb opäť spôsobené hubou v pľúcach vyvolanou plutóniom; zdrojom však tentoraz nebola netesná podmorská raketa, ale iná zbraň tajnej vojny spomínaná v Audio listoch č. 20 a 21. Rusko nedávno obnovilo rádiochemickú vojnu proti Spojeným štátom. Vo vzdialenostiach pozdĺž nášho tichomorského, atlantického a zálivového pobrežia boli do mora zhodené veľké nádoby ovládané na diaľku. Tie na povel chrlia do nášho vzduchu rádiochemické bojové látky vždy, keď sú priaznivé veterné podmienky. Väčšina nádob používala plutónium ako jednu z účinných zložiek. Tieto obnovené útoky sú zatiaľ na nízkej, nesmrtiacej úrovni; ich cieľom nie je zabíjať, ale vyvolávať ľahšie ochorenia a vysávať našu silu a národnú vôľu. Veľryby, ktoré minulý mesiac, 16. júna, uviazli na oregonskom pobreží, však mali v pľúcach vysoké koncentrácie plutónia spolu s ostatnými produktmi nádob. Zrejme sa vynorili veľmi blízko nádoby pri oregonskom pobreží. Dýchajú vzduch rovnako ako vy a ja a z takej blízkosti im nádoba dala dávku, ktorá zničila ich schopnosť dýchať; a tak, podobne ako veľryby na Floride pred dva a pol rokmi, uviazli na pobreží, aby uhynuli.

Aj inými spôsobmi sa Spojené štáty postupne stávajú neschopnými viesť vojnu proti Rusku. V druhej svetovej vojne západní spojenci bombardovaním chemických závodov a narúšaním železničnej dopravy spomalili nemeckú vojnovú mašinériu na minimum. Podobne sa dnes americké chemické, ropné a železničné ciele ničia ruskými sabotážami v opotrebovacej vojne. Noví vládcovia Ruska nič nenechávajú na náhodu, priatelia. Práve oni veľmi dobre vedia, že vždy hrozí nebezpečenstvo prekvapenia a zmarenia plánov; a tak, aj keď sa snažia zabrániť jadrovej vojne, stále sa pripravujú takú vojnu vyhrať, ak k nej dôjde. To zahŕňa aj pokračujúce prípravy na možnú inváziu do Spojených štátov z Kanady a Mexika. Prvýkrát som tieto aktivity odhalil pred šestnástimi mesiacmi v Audio liste č. 32 a práve to vysvetľuje správy spred niekoľkých dní o veľkej novej velitelskej štruktúre ruskej armády na Kube. Kuba slúži ako nástupné centrum nepretržitého prúdu vojakov a zbraní na mexický polostrov Yucatán. Deje sa to tajne, ale s vedomím a spoluprácou mexickej vlády. Začiatkom tohto roka prezident Carter navštívil Mexiko a privítalo ho oficiálne pohrdanie a nepriateľstvo. Teraz viete prečo. Mexiko, podobne ako kanadská provincia Quebec, sa už s Ruskom dohodlo. Ruské prípravy na prežitie a víťazstvo v totálnej vojne sú už veľmi pokročilé; napriek tomu, ako som odhalil počas posledných mesiacov, noví vládcovia Ruska používajú všetky dostupné prostriedky, aby zabránili jadrovej vojne. Nerobia nič menšie než prevzatie kontroly nad Spojenými štátmi, pričom postupujú zhora nadol.

Dnes vás chcem upozorniť na významné súčasné udalosti, ktoré dokazujú to, čo vám celý čas hovorím. Keďže Audio list stojí osamote, pri hodnotení toho, čo odhaľujem, musíte používať vlastný úsudok namiesto spoliehania sa na to, čo hovorí ktokoľvek iný. Audio list, priatelia, nie je pre mnohých, ale pre tých niekoľkých, ktorí majú uši na počúvanie.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Záverečná kapitola veľkého zastierania pravdy o Skylabe.

Téma č. 2 — Tajná vojna chodiacich mŕtvych.

Téma č. 3 — Ako sa Amerika znovu naučí bázať pred Bohom.

Téma č. 1 — V jeden deň uprostred leta pred desiatimi rokmi v tomto mesiaci sedelo odhadom pol miliardy ľudí na celom svete ako prikovaných pred televízormi. Sledovali sme televízny obraz, ktorý bol rozmazaný, blikajúci a čiernobiely, a predsa bol úchvatný, pretože sme na vlastné oči sledovali, ako sa uskutočňuje nemožné. Sledovali sme dvoch amerických astronautov, Neila Armstronga a Buzzu Aldrina, prvých dvoch ľudí na Mesiaci. Ten deň, 20. júl 1969, bol veľkým dňom pre každého Američana. Nemožný príslub zavraždeného prezidenta Johna F. Kennedyho sa naplnil. Dvadsiateho piateho mája 1961 nám povedal, že Amerika dopraví človeka na Mesiac pred koncom desaťročia; takže keď Neil Armstrong vstúpil na mesačný povrch a nazval to „obrovským skokom“, mal pravdu. Za sotva osem rokov sme preskočili Rusko a boli na Mesiaci prví.

V Audio liste č. 26 som vysvetlil, prečo bolo také dôležité predbehnúť Rusko na ceste na Mesiac. Celé nám to predali ako akúsi olympiádu vesmírneho veku, pokojné športové preteky v zbieraní mesačných hornín; v skutočnosti to však bol urýchlený vojenský program, desaťkrát väčší než projekt Manhattan v druhej svetovej vojne, a jeho skutočným cieľom bolo vybudovať tajnú základňu na Mesiaci. Odtiaľ sa revolučné nové lúčové zbrane mali stať kľúčom k ovládaniu Zeme. V čase Kennedyho oznámenia v roku 1961 Spojené štáty vo vesmíre výrazne zaostávali za Ruskom, ale plánovači NASA vymysleli spôsob, ako Rusko preskočiť a dostať sa na Mesiac prví.

Rusi boli pevne rozhodnutí pre takzvaný prístup k letu na Mesiac cez obežnú dráhu Zeme. Podľa tohto prístupu by sa misie na Mesiac zostavovali a štartovali z obežnej dráhy Zeme pomocou vesmírnych

staníc. Táto technika bola vždy uznávaná ako najistejšia a najbezpečnejšia cesta na Mesiac. Aj náš vlastný zosnulý veľký Wernher von Braun ju presadzoval vyše desaťročia. Technika využívajúca obežnú dráhu Zeme je ako stavba pevného základu pred stavbou zvyšku domu. Je to správny postup, ale vyžaduje čas. Plánovači NASA dostali úlohu predbehnúť Rusko na ceste na Mesiac a čoskoro dospeli k záveru, že za Ruskom zaostávame príliš na to, aby sme ho dobehli metódou využívajúcou obežnú dráhu Zeme. Existoval iba jeden spôsob, ako sme mohli Rusov predbehnúť — bol odvážny, ale aj veľmi riskantný. Bolo by to ako stavať dom takmer bez základov kvôli rýchlosti. Nazýval sa mesačná misia cez obežnú dráhu Mesiaca. Podľa tohto plánu bolo prvou prioritou rýchlo dopraviť ľudí na Mesiac a začať klásť základy mesačnej základne; potom, keď by bol Mesiac v amerických rukách, sme sa mohli vrátiť a posilniť svoj vesmírny logistický systém. Jeho kľúčovým prvkom mala byť vesmírna stanica známa ako SKYLAB. Takto vznikol projekt Apollo so svojimi predchodcami, projektmi Mercury a Gemini. NASA riskovala súčasne viacerými spôsobmi, ale risk sa vyplatil — Amerika naozaj predbehla Rusko na ceste na Mesiac.

V decembri 1972 bol mesačný program údajne predčasne ukončený Apollom 17; v Audio liste č. 26 som však vysvetlil, že lety sa v skutočnosti nezastavili, mesačný program iba stiahli z verejnej pozornosti. Misie štartujúce na Mesiac presunuli z dobre viditeľného mysu Kennedy na ostrov Diego Garcia v Indickom oceáne. Štrnásteho mája 1973, necelých päť mesiacov po mesačnej misii Apollo 17, bol vypustený SKYLAB. Odvtedy začal tajne pokračujúci americký mesačný program využívať výhody techník obežnej dráhy Zeme. Podľa plánov mala byť americká vojenská základňa v kráteri Kopernik koncom roka 1977 vyzbrojená a prevádzkyschopná. Základňa mala byť vyzbrojená lúčovými zbraňami, ktoré dokážu zasiahnuť akékoľvek viditeľné miesto na Zemi do dvoch sekúnd. Zbrane mali napokon zahŕňať lasery aj časticové lúče.

V samotných Spojených štátoch bol výskum časticových lúčov nasmerovaný do slepých uličiek ako návnada, ale na iných miestach po svete sa vyvíjali zbrane s časticovým lúčom. Bol to prepracovaný plán — a takmer vyšiel. V noci žatevného Mesiaca, 27. septembra 1977, sa však všetko skončilo katastrofou. Sovietsky zväz už začal umiestňovať na obežnú dráhu operačné ničivé satelity nazývané kozmické interceptory. Majú posádky a sú vyzbrojené zbraňami s časticovým lúčom. Koncom septembra 1977 boli na obežnej dráhe dva a jeden bol vyzbrojený smrtiacim neutrónovým lúčom. Ten použili na bombardovanie základne Kopernik a zabili všetkých tamojších astronautov, ako som oznámil v Audio liste č. 26. Iba o dva dni neskôr ruský vesmírny program s posádkou náhle ožil. Na obežnú dráhu vypustili vesmírnu stanicu Salut 6 a potom ju začali navštevovať posádky kozmonautov v nepretržitom prúde, ktorý pokračuje dodnes. Aj teraz sú najnovší kozmonauti Salutu 6 na obežnej dráhe vyše 150 dní. To ďaleko prevyšuje akýkoľvek rekord, ktorý kedy dosiahli Spojené štáty.

To všetko ostro kontrastuje s osudom našej vlastnej vesmírnej stanice SKYLAB. Začiatkom tohto mesiaca, 11. júla, NASA predstierala, že SKYLAB nevyhnutne spadol z obežnej dráhy; SKYLAB však v skutočnosti náhle skončil už pred 21 mesiacmi, ako som oznámil v Audio liste č. 27. Osemnásteho októbra 1977 sa ponad juhozápadné Spojené štáty prehnala obrovská ohnivá guľa. Obloha sa rozžiarila pozdĺž dráhy dlhej takmer tisíc míľ. Videli ju tisíce ľudí v najmenej piatich (5) štátoch — Texase, Oklahome, Louisiane, Arkansase a Missouri. Medzi svedkami boli piloti, vojenský pozorovatelia a dokonca observatórium McDonald na ďalekom juhozápade Texasu. Dostala sa do titulkov po celých Spojených štátoch. Ľudia sa pýtali: „Čo to, preboha, bolo?“ To, priatelia, bol SKYLAB. Ako som v tom mesiaci povedal, z vesmíru ho zostrelil ruský kozmický interceptor. Zničenie SKYLABU bolo súčasťou ruského programu na ukončenie tajnej americkej vojenskej kontroly vesmíru.

Neskôr v tom mesiaci sa začalo zastieranie pravdy o SKYLABE zo strany NASA. Tvrdilo sa, že SKYLAB klesá z obežnej dráhy skôr, než sa očakávalo; NASA však najprv predstierala, že SKYLAB

pravdepodobne možno zachrániť raketoplánom. Nikdy neexistovala žiadna šanca, priatelia, že SKYLAB bude zachránený, pretože už neexistoval. Z času na čas príbeh zakrývajúci pravdu o SKYLABE oživil, zakaždým s väčším pesimizmom. Napokon minulý december 1978 NASA oznámila, samozrejme s hlbokou ľútosťou, že všetky plány na záchranu SKYLABU sa opúšťajú. Tie protivné slnečné škvrny ho jednoducho sťahovali nadol príliš rýchlo na to, aby ho raketoplán zastihol včas. Odvtedy pribúdali špekulácie: Kam SKYLAB spadne — do Indie? Číny? Ánd? Ruska? Do centra Chicaga? Hovorcovia NASA stále trvali na tom, že netušia. Aj pri údajnom poslednom obehu tohto mesiaca, 11. júla, NASA predstierala, že ju vývoj prekvapil. Predstierali, že sa ho snažia zhodiť do južného Atlantiku, ale preletel ďalej, ako povedali. Potom nasledovalo niekoľko minút dramatického ticha z riadenia SKYLABU v Houstone. Následne prišlo prvé oznámenie oficiálneho osudu SKYLABU — „Čírou náhodou,“ povedali, „SKYLAB zrejme spadol do Indického oceánu.“ Predstierali, že to bolo prekvapenie, ale pred 17 mesiacmi, priatelia, som vás upozornil, že NASA má na účely zastierania pravdy na mysli Indický oceán. Indický oceán neposkytuje žiadnych svedkov, ktorí by spochybnil tvrdenie NASA o tamjšom návrate SKYLABU do atmosféry. Napriek tomu NASA napokon rozhodla, že bude oveľa bezpečnejšie poskytnúť ľuďom niečo na pozorovanie, než povedať, že jednoducho zmizol bez stopy; a skutočne, po prvom oznámení NASA o Indickom oceáne nasledovali správy o zábleskoch na oblohe nad juhozápadnou Austráliou. NASA potom ospravedlňujúco povedala, že niekoľko častí SKYLABU zrejme preletelo za oceán a vstúpilo do atmosféry nad západnou Austráliou. Zvláštne však bolo, že austrálska vláda nepovedala ani slovo.

Priatelia, táto záverečná kapitola zastierania pravdy o SKYLABE zahŕňala ďalšie vojenské tajomstvo, ktoré som zverejnil v Audio liste č. 42. V Severnom teritóriu Austrálie je veľká tajná americká raketová základňa. Základňu riadi armáda, nie NASA; SKYLAB však bol súčasťou tajného vojenského programu, a preto NASA pri zastieraní pravdy o SKYLABE dostala určitú vojenskú pomoc.

Ôsmeho júla, iba tri dni pred fiktívnym pádom SKYLABU na Zem, sa začalo celosvetové vojenské cvičenie nazývané „GLOBAL SHIELD 79“. Tu v Spojených štátoch sa mu dostalo veľmi málo publicity, a predsa to bolo najväčšie cvičenie Strategického leteckého velenia za vyše 20 rokov. NASA naplánovala fiktívny koniec SKYLABU počas tohto cvičenia. Desiateho júla vypustili z leteckej základne Vandenberg v Kalifornii dve rakety Minuteman III do Tichého oceánu; v ten istý deň však pod krytím celosvetového cvičenia vypustili aj ďalšiu raketu. Vypustili ju z raketovej základne v Austrálii v koordinácii s NASA. Raketa bola neozbrojená, a tak ruské kozmosféry nad ňou pozorovali štart bez zásahu. Vypustili ju krátko po poludní východného letného času, čo bolo uprostred noci v Austrálii. Raketa smerovala na severovýchod ponad Indonéziu a južný Tichý oceán na obežnú dráhu. Takmer o 24 hodín neskôr sa orbitálny náklad pohyboval po dráhe, ktorá ho čoskoro mala opäť priviesť nad Austráliu. Zapálila sa malá brzdiaca raketa a návrat do atmosféry nastal nad juhozápadnou Austráliou. Bol načasovaný pre maximálny účinok — noc v Austrálii a poludnie v Spojených štátoch. Orbitálny náklad, pozostávajúci zo špeciálne navrhnutých keramických úlomkov, vytvoril na nočnej oblohe pekný ohňostroj. Hneď nasledujúci deň správy v Spojených štátoch uvádzali, že Austrálčania nachádzajú kusy údajných trosiek SKYLABU porozhadzované všade navôkol; a v najznámejšom prípade údajný sedemnásťročný rozvážač pivných sudov konal ako profesionál. Cestoval prenajatým Learjetom, komerčným lietadlom a limuzínou a ponáhlal sa do San Francisca. Priniesol niekoľko nevýrazných čiernych hrúd a stihol termín na získanie ceny 10 000 dolárov za SKYLAB, ktorú ponúkal San Francisco EXAMINER. Tieto hrudy, priatelia, boli iba kusmi sopečnej horniny pozostávajúcej prevažne zo železa a uhlíka; ako sa však dalo predpokladať, NASA o niekoľko dní neskôr povedala, že pravdepodobne pochádzajú zo SKYLABU, a cenu udelili. Viete si to predstaviť?

Priatelia, NASA teraz uzavrela knihu o SKYLABE. Je to už iba včerajšia správa, niečo, na čo máme zabudnúť; keby sme však zabudli, zaslúžili by sme si čokoľvek, čo by sa nám mohlo stať, pretože

zastieranie pravdy o SKYLABE bolo prepracované a jeho účelom bolo zatajiť nám pravdu. V Amerike stále existujú veľmi mocné sily, ktoré nás všetkých chcú zatiahnuť do vojny s Ruskom; posolstvom SKYLABU však je, že ak to dopustíme, spáchame samovraždu na sebe, na svojich deťoch a na Spojených štátoch amerických!

Téma č. 2 — Pred dvoma mesiacmi som odhalil, že Rusko zavádza revolučnú novú spravodajskú zbraň. Mám na mysli ich „organické robotoidy“. Sú to človekom vytvorené živé tvory podobné robotom, ktoré možno najlepšie opísať ako počítačom riadené zvieratá. Sú navrhnuté tak, aby takmer dokonale napodobňovali ľudské bytosti vzhľadom aj správaním, a predsa nie sú ľuďmi. Robotoidy sú natoľko vzdialené vedomostiam a skúsenostiam väčšiny ľudí, že mnohí im veľmi ťažko veria; správy však teraz zaplňa čoraz viac veľkých prekvapení — teda prekvapení, ak nevíete o ruských robotoidoch. Zvážte napríklad Blízky východ a údajný nedostatok benzínu. Takmer pred štyrmi rokmi, 12. októbra 1975, som napísal článok na názorovej strane Washington Star. Mal názov: „KTO JE VINNÝ ZA INFLÁCIU? Je čas byť spravodlivý voči OPEC.“ Poznámky, ktoré som vtedy uviedol, sú pravdivé aj dnes. Neustále napríklad počúvame o rastúcej cene ropy, ale citujem: „Musíte pamätať na to, že výroby z krajín spotrebúvajúcich ropu dodávané do krajín produkujúcich ropu stoja každý deň viac,“ a citujem: „...Rast cien ropy sa teda zdá byť obmedzený, zatiaľ čo pri výrobkoch priemyselných krajín je neobmedzený, bez stanoveného stropu. Je to spravodlivé?“ Keď som tieto slová v roku 1975 napísal, nekráčať som v rytme davu. Nasledujúce tri a pol roka nám čoraz viac hovorili, že OPEC, najmä Saudská Arábia, je naším ekonomickým nepriateľom; v posledných dvoch mesiacoch sa však zrazu všetko zmenilo. Pokrik „Nenávidte Saudskú Arábiu“ vo veľkých médiách náhle prestal, aspoň nateraz. Namiesto toho sa objavujú príbehy o obnovení dôvery medzi Spojenými štátmi a Saudskou Arábiou; a umelo vytvorené rady na benzín akoby zázrakom miznú, so sľubmi ďalšieho benzínu na ceste. Všetko je výsledkom ruských robotoidných kyvadlových misií na Blízkom východe, priatelia, o ktorých som informoval v Audio liste č. 46. Rusko zastavilo vojnový plán a vzalo veľkým ropným spoločnostiam zámienku pre nedostatok.

Teraz zvážte zmluvu SALT II. Existuje súvislosť, priatelia, medzi SALT II a — zo všetkých možných vecí — debaklom SKYLABU. V správach veľkých médií o tomto vzťahu nie je vôbec nič; ako však vedia moji starší poslucháči, SALT II a SKYLAB sú iba špičky toho istého ľadovca a tento ľadovec už potápa našu „loď štátu“. Predtým som zrekapituloval, ako sa skutočný príbeh osudu SKYLABU začal 27. septembra 1977. To bol deň, keď Amerika prehrala s Ruskom tajnú „vesmírnu bitku žatevného Mesiaca“. O tri týždne neskôr ruský kozmický interceptor zničil SKYLAB. Skutočný príbeh súčasnej zmluvy SALT II sa tiež začal 27. septembra 1977. V ten deň sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko predniesol prejav v Organizácii Spojených národov. V čase, keď Gromyko hovoril, už bolo jasné, že Rusko vyhráva vesmírnu bitku, a tak sa o americkom zdržívaní SALT II vyjadroval veľmi tvrdo. Predniesol niečo, čo sa rovnalo zastretému ultimátu, a potom odišiel do Washingtonu na veľmi nezvyčajné nočné stretnutie v Bielom dome so skutočným Jimmym Carterom a ministrom zahraničných vecí Cyrusom Vanceom. Udýchaní reportéri oznámili národu, že v SALT II nastal prelom; keď som však o tri dni neskôr nahrával Audio list č. 26, odhalil som, čo sa skutočne stalo. Príbehy o prelome v SALT boli klamstvá, krycie príbehy na zmiernenie obáv verejnosti. To počuli moji poslucháči v Audio liste č. 26 a počas nasledujúceho roka a pol sa SALT II nikam neposunula; začiatkom tohto roka sa však vo vládnutí Amerike začali odohrávať drastické zmeny. Audio list sa posledných šesť mesiacov sústreďoval na tieto zmeny tak, ako prebiehali; a tie viedli okrem iného k obratu v SALT II.

Zmeny sa začali 26. januára 1979 vraždou Nelsona Rockefellera. To bol úvodný výstrel tajného bolševického štátneho prevratu proti skutočným vládcom Ameriky. Ako som vysvetlil v predchádzajúcich nahrávkach, ateistickí bolševici už Rusku nevládnu. Zvrhla ich tvrdá skupina domácich kresťanov. Dnes sa kresťanstvo v Rusku znovu rodí — ale tu, v Spojených štátoch, chcú

bolševici vytvoriť novú bolševickú revolúciu. Chcú uchopiť kontrolu nad Amerikou a potom udržieť späť proti svojim zarytým nepriateľom, Kristovým nasledovníkom, ktorí teraz riadia Kremľ. Niekoľko mesiacov bolševický prevrat postupoval rýchlo, významní ľudia boli odstraňovaní v čistkách a nahrádzaní „dvojníkmi“, počnúc Davidom a Laurancom Rockefellerovcami a ich blízkymi spolupracovníkmi; a cez víkend po Veľkej noci 1979 si bolševická čistka vyžiadala životy prezidenta Cartera, viceprezidenta Mondalea a ich rodín. Ako som však oznámil v Audio liste č. 45, Rusi potom začali zasahovať. Vypukla tajná vojna „dvojníkov“ a koncom apríla už bol Biely dom pod kontrolou Ruska. V Audio liste č. 46 som mohol svojich poslucháčov oboznámiť s kľúčom k ruskému úspechu. Používajú „robotoidy“ na nahrádzanie a napodobňovanie mocných ľudí. Spojené štáty sa tajne stávajú ruským satelitným štátom a americký obrat v SALT II prišiel rýchlo. Deviateho mája 1979 robotoidné náhrady ministra obrany Browna a ministra zahraničných vecí Vancea vydali prvé oznámenie: dosiahla sa principiálna dohoda o SALT II a bleskovou rýchlosťou bola samotná zmluva podpísaná vo Viedni sotva o päť týždňov neskôr. Priatelia, Rusko podpísalo samo so sebou prostredníctvom Carterovho robotoida č. 3 a Brežneva č. 2, ľudského „dvojníka“ zosnulého skutočného Brežneva.

Nová zmluva SALT II najprv vyvolala na Kapitolе pobúrené výkriky. Znovu a znovu sme počúvali, že má vážne problémy, ale minulý mesiac som oznámil skutočnú situáciu. Najzarytejšími odporcami SALT II v Senáte sú ľudia, ktorí tu v Amerike spolupracujú s bolševikmi. Rusko ich nahrádza robotoidmi a predchádzajúci tvrdý postoj proti SALT II pomaly mizne. Posun je zatiaľ nenápadný, ale zreteľne viditeľný. Napríklad zosnulý senátor Barry Goldwater verejne neustále prejavoval obavy o overovanie dodržiavania zmluvy, ale 23. júla robotoid Goldwater povedal, citujem: „Teraz by som sa tým príliš netrápil.“ Ešte zarytejším odporcom SALT II bol zosnulý senátor Henry Jackson. Jackson vždy zdôrazňoval ruskú hrozbu, ale 23. júla obvinil robotoidného ministra obrany Harolda Browna z jej zveličovania. Nazval to „zастраšovacími taktikami na predaj SALT II“. Ani náš odchádzajúci veľvyslanec v Sovietskom zväze Malcolm Toon už nežije. Toon bol verejne veľmi podozrievavý voči SALT II, teraz však Toonov robotoid náhle začal viesť kampaň v jej prospech — a zmenu nevysvetlí.

Robotoidy, priatelia, sú veľmi mocnou zbraňou; ako som však poukázal v Audio liste č. 46, sú aj veľmi problematické. Nežijú dlho, najmä pri neustálom vystavovaní verejnosti a strese. Musia sa tiež programovať a napriek tomu sú do istej miery nepredvídateľné. Minulý mesiac som opísal proces, ktorým holografický mozog robotoida reprodukuje pamäť duplikovanej osoby. Iné časti mozgu sú zmenené, takže výsledný robotoid je bytosťou podobnou robotovi, ktorá poslúcha pokyny. Pamäť však obsahuje mimovoľné reakcie, ktoré niekedy vyvolávajú nežiaduce správanie. Ukazuje sa, že je to vážny problém pri robotoidoch Jimmyho Cartera, pretože skutočný Carter mal psychické nestability, ktoré sa v robotoidoch čiastočne reprodukovujú. Prvé známky nevyspytateľného správania Carterových robotoidov sa objavili vo verejných komentároch o senátorovi Kennedym. Skutočný Jimmy Carter mal voči Kennedymu silnú osobnú nevraživosť a Carterove robotoidy pri niekoľkých príležitostiach jednoducho vychrlili tieto reakcie vo veľmi surovej podobe. Do istej miery je takáto vec nebezpečenstvom pri všetkých robotoidoch — nemajú skutočne ľudský úsudok. Za určitých podmienok sa zdá, že ho majú, je to však výsledok naprogramovania pre tieto situácie. Problémy nestability a krátkeho života znamenajú, že robotoidy sú najvhodnejšie na dočasné účely. Na dlhodobé účely sú stále najlepší ľudskí agenti. Preto sa nečudujte, ak na vysokých pozíciách uvidíte čoraz viac nových tvárí. Niektoré nové tváre budú samy robotoidmi, ale niektoré budú ľudskými bytosťami.

Carterova kríza posledných dní ukazuje dve veci naraz: jednou je rozsah tajnej ruskej kontroly, ktorá teraz existuje vo Washingtone; druhou sú ťažkosti samotných Rusov s ich robotoidmi. Prvého júla sa Carterov robotoid č. 4 vrátil do Washingtonu z Južnej Kórey po „ekonomickom summite“ v Tokiu. Naplánovaná Carterova dovolenka na Havaji bola zrušená a nasledujúci deň bol Carterov prejav o energetike naplánovaný na večer 5. júla. Potom Carterova robotoidná rodina zmizla do Camp Davidu.

Robotoid Jimmyho Cartera č. 4 sa vyčerpával a bol zlikvidovaný. Nasledoval robotoid č. 5, ktorý už bol niekoľkokrát vyskúšaný; 4. júla, deň pred naplánovaným prejavom, sa však Carterov robotoid č. 5 zbláznil. Zlikvidovali ho, takže pripravený zostal iba robotoid č. 6. Každého nového robotoida najprv v malom rozsahu vystavia verejnosti, aby si takpovediac vyskúšal krídla — napríklad náš údajný prezident ide na ryby s niekoľkými priateľmi alebo navštívi farmársku rodinu. To sa však s robotoidom č. 6 do 4. júla ešte neurobilo, takže Rusi nemali na výber. Prejav bol bez vysvetlenia zrušený. Robotoid Jodyho Powella odmietol odpovedať na otázky reportérov. Tlač bola ohrozená, Kapitol šokovaný a zdesený a Carterov vlastný personál — tí, ktorí sú ešte ľuďmi — bol zaskočený. Nasledujúci večer, 5. júla, sa konalo stretnutie „energetickej skupiny“ Bieleho domu. Potom Washington Star citoval kľúčového predstaviteľa administratívy, ktorý povedal, citujem: „Vládol neuveriteľný zmätok.“ Medzitým boli Carterovi politickí poradcovia údajne povolaní do Camp Davidu. V piatok večer 6. júla už bol Carterov robotoid č. 6 naprogramovaný a pripravený na prvé kontrolované vystavenie verejnosti. Tak sa začal takzvaný „domáci summit“ v Camp Davide. Zmätení pozorovatelia hovorili, že nedokážu pochopiť, čo tým všetkým chce Carter dosiahnuť. Ľudia pozvaní do Camp Davidu boli napokon ľuďmi, ktorých názory Carter už poznal. Takmer bez výnimky mnohí účastníci pri odchode zmätene krútili hlavami. „Carter,“ hovorili, „hovoril málo. Väčšinu času iba sedel, robil si poznámky a prikyvoval.“

Priatelia, v Camp Davide prebiehali dve veci: jednou bolo spomínané kontrolované vystavenie Carterovho robotoida č. 6 verejnosti; navyše však boli kľúčoví jednotlivci medzi návštevníkmi robotizovaní — teda prišiel skutočný človek, ale odišiel robotoid!! Jednotlivci robotizovaní v Camp Davide boli identifikovaní podľa Nelsonovho Rockefellerovho „zoznamu na likvidáciu“, ktorý som rozoberal pred dvoma mesiacmi. Iných pozvali a nechali nedotknutých ako dymovú clonu. Všetci zo zoznamu, ktorí prišli do Camp Davidu, sú teraz mŕtvi — na ich miestach sú robotoidy, ktoré pokračujú v ich úlohách ako naprogramované zombie. Samotní ľudia sú mŕtvi a robotoidy si neuvedomujú, že sú živé; a tak pokračuje „tajná vojna chodiacich mŕtvych“.

Jedenásteho júla, podľa NASA v deň SKYLABU, sa „domáci summit“ v Camp Davide náhle skončil. Carterov robotoid č. 6 sa začal správať nevyspytateľne, Wall Street bola plná fám, že Carter utrpel nervové zrútenie, na scénu priviedli robotoida č. 7 a nasledujúci deň robotoida č. 6 odstránili. Znovu sa tvrdilo, že Carter pracuje na svojom energetickom prejave. V piatok 13. júla novinári, ktorí sa stretli s robotoidom č. 7, opísali Cartera, citujem, ako „vodcu, ktorý dôkladne dostal príučku“; iní ho nazvali hlboko znepokojeným a ustarosteným mužom. Napriek tomu bol nasledujúci deň Carterov robotoid č. 7 vyslaný, aby si vyskúšal krídla. Ako mŕtvy El Cid pripútaný ku koňovi vyrazila siedma robotoidná kópia zosnulého prezidenta Cartera. Povedali nám, že prezident Spojených štátov navštívil súkromné domy pri Pittsburghu v Pensylvánii a Martinsburgu v Západnej Virgínii. Potom si ruské robotoidné velenie v Novosibirsku muselo vydýchnuť úľavou. Jeden hostiteľ povedal UPI, citujem: „Teraz z neho mám lepší pocit. Teraz sa správa viac ako prezident.“ V sobotu večer 14. júla priletel Carterov robotoid č. 7 vrtulníkom na trávnik Bieleho domu približne o 18.30, ale Rusi nič neriskovali. Správa Associated Press z toho večera opísala ďalší nevysvetlený zvláštny zvrät, citujem: „Členom novinárskeho zboru, ktorým sa zvyčajne povoľuje ísť na trávnik sledovať a fotografovať prílet, to v sobotu zakázali. Tlačoví predstavitelia Bieleho domu neuviedli dôvod zmeny okrem vyjadrenia, že nevidia dôvod na spravodajské pokrytie.“ Nasledujúci večer, v nedeľu 15. júla, Carterov robotoid č. 7 úspešne predniesol dlho odkladaný prejav o energetike; ako sa však ukázalo, energetika bola iba časťou jeho témy. V tomto ohľade sa rozbehol ruský program znárodnenia veľkých ropných spoločností. Práve o tom je v skutočnosti takzvaná „ENERGY SECURITY CORPORATION“ — „Korporácia pre energetickú bezpečnosť“; a na odstránenie všetkých byrokratických prekážok ruským „energetickým plánom“ tu má vzniknúť „ENERGY MOBILIZATION BOARD“ — „Rada pre energetickú

mobilizáciu“.

Prejav však mal oveľa širší záber a venoval sa kríze amerického ducha. Niektorí komentátori o ňom žartovali ako o, citujem, „Carterovej nedeľnej večernej kázni“; ako však stručne poukážem v tretej téme, bolo by múdre nesmiať sa, pretože, priatelia, slová Carterovho robotoida č. 7 prišli priamo z Kremľa a Kremel' nežartuje. Ani samotný prejav nebol bez záhady. Nasledujúci deň článok v New York Times poukázal na toto, citujem: „Ďalším mimoriadnym vývojom bolo, že Biely dom nemal text prejavu vopred, napriek prezidentovým desiatim dňom uvažovania. Bolo to prvýkrát, čo si veteráni medzi reportérmi pamätajú, že nebol vydaný pripravený text.“

Aj tak prejav na okamih vyvolal dojem, že veci sa konečne vrátili do normálu; tento dojem sa však rozbil o necelých 48 hodín neskôr. Krátko po 16.00 dňa 17. júla vydal robotoid Jodyho Powella reportérom ďalšie krátke prekvapivé oznámenie. Stalo sa niečo bezprecedentné — celý Carterov kabinet a všetci vedúci členovia personálu Bieleho domu ponúkli svoje rezignácie. Washingtonský establishment sa opäť otriasol v základoch. Ak však boli rezignácie šokom tu, v zahraničí boli úderom blesku, pretože v iných krajinách rezignácia celého kabinetu znamená iba jedno — pád vlády. Nasledujúce dni boli správy na celom svete plné znepokojených reakcií. Zo všetkých strán sme počúvali slová ako zdesenie, zmätok, neveriace prekvapenie. Senátori a ďalší opisovali Carterovo konanie ako nevyspytateľné. Jeden verejne povedal, citujem: „Obávame sa, že prechádza nejakým zrútením“; ďalší povedal, citujem: „Myslím si, že prezident je blázon.“

Čoskoro môže robotoid Jimmyho Cartera skutočne utiecť z Bieleho domu. Tým zostane rok 1980 „rokom čierneho koňa“, pretože v súčasnosti bol každý významný potenciálny prezidentský kandidát nahradený robotoidom! Pred dvoma mesiacmi, keď som prvýkrát zverejnil svoje spravodajské informácie o ruských robotoidoch, som vyslovil varovanie. Vedel som, že mnohým ľuďom budú pripadať neuveriteľné, ale zároveň som upozornil, citujem: „Udalosti v nasledujúcich dňoch nebude možné pochopiť bez poznania tohto tajomstva.“ A teraz, priatelia, sa tieto udalosti už odohrávajú.

Téma č. 3 — V Amerike bolo ešte nie tak dávno obdobie, keď mala bázeň pred Bohom zmysluplný význam. Byť bohabojným mužom alebo ženou sa považovalo za niečo dobré; takému človeku sa dalo dôverovať a spoľahnúť sa naňho. Dnes sa však v Amerike bázeň pred Bohom všeobecne považuje za zastaraný pojem. Ak vôbec myslíme na nášho Pána Ježiša Krista, tak ako na dieťa v jasliach, na liečiteľa alebo na toho, kto nasýtil päťtisíc ľudí. Zabúdame, že tiež bičmi vyhnal zmenárenikov z Božieho domu. Vo svojej mysli sme z Boha urobili prostriedok pre svoje pohodlie, dokonca sluhu. Myslíme si, že ho môžeme kedykoľvek privolať, keď potrebujeme pomoc, ale inak naňho zabúdame.

Práve tieto dnešné americké postoje vyvolávajú v novom Kremli pohrdanie a dokonca hnev. V Audio liste č. 38 som poslucháčom povedal o zápase šiestich desaťročí, ktorý viedol k zvrhnutiu ateistických bolševikov v Rusku. Noví vládcovia Ruska sú kresťania a znášali neuveriteľné obete. Teraz pokračujú vo svojej svätej vojne proti bolševizmu tu v Amerike pomocou robotoidov. My v Amerike sme nepohli ani prstom, aby sme zachránili dušu vlastnej krajiny pred peklom bolševizmu, a tak to teraz robia Rusi. Rusi čakali do poslednej možnej chvíle, či sa my americkí kresťania pokúsime zachrániť vlastnú krajinu, ale dnes sme rovnako slepí, ako bolo Rusko pred šiestimi desaťročiami. Tak sme sa teraz, priatelia, pripravili o šancu zachrániť Ameriku pred bolševizmom sami. Teraz to Rusi robia po svojom. Jedinou alternatívou bolo dovoliť vypuknutie jadrovej vojny. Namiesto toho, aby to dovolili, preberajú kontrolu nad Spojenými štátmi.

Minulý mesiac vo Viedni Leonid Brežnev č. 2 prekvapil svet vyhlásením, citujem: „Boh nám neodpustí, ak zlyháme.“ Tieto slová, priatelia, vyjadrujú bázeň pred Bohom; a teraz, keď Rusi začali preberať Ameriku, považujú za svoju povinnosť naučiť bázní pred Bohom aj nás.

Vo svojom prejave z 15. júla Carterov robotoid č. 7 povedal, citujem: „V národe, ktorý bol hrdý na tvrdú prácu, silné rodiny, súdržné spoločenstvá a našu vieru v Boha, majú teraz mnohí z nás sklon uctievať pôžitkárstvo a spotrebu. Ľudská identita už nie je určovaná tým, čo človek robí, ale tým, čo vlastní; zistili sme však, že vlastníctvo vecí a spotrebúvanie vecí neuspokojuje našu túžbu po zmysle. Naučili sme sa, že hromadenie hmotných statkov nedokáže zaplniť prázdnotu životov bez dôvery a cieľa.“ Tieto slová, priatelia, prišli priamo z Kremľa. Preto oficiálny denník Pravda citoval Carterov prejav bez komentára.

Ľudia, ktorí sa stávajú našimi novými vládcami, nám začínajú hovoriť, čo nás čaká. Veci, ktoré spôsobujú, že nášho Pána Ježiša Krista berieme ako samozrejmosť, sa nechajú od nás odpadnúť. Už teraz sa spod umelej americkej ekonomiky vyťahujú podpery. Čoskoro príde hospodársky kolaps, núdza, prísne usmerňovanie života; a jediná cesta nahor povedie cez tvrdú prácu, trpezlivosť a duchovnú silu. V ťažkých časoch, ktoré sú pred nami, priatelia, mnohí povedia, že Rusi nemajú právo nechať nás upadnúť do takých problémov; skutočnosťou však je, že sme sa pripravili o právo zvoliť si vlastnú budúcnosť. Keby Rusi nezasiahli, termónukleárna vojna by už bola prakticky na našom prahu, takže teraz to Rusi urobia po svojom, pretože náš spôsob viedol k úplnej katastrofe.

To, čo sa teraz začína diať, je to, o čom som svojim poslucháčom hovoril pred rokom v Audio listoch č. 35 a 36. Sme svedkami konca spôsobu života — nášho vlastného spôsobu života. V Audio liste č. 36 som povedal, citujem: „Dnešná sebecká a sebazničujúca svojvôľa bude potlačená, ale ustúpi skutočnej ľudskej slobode zakorenenej vo večných duchovných hodnotách.“ O tom 15. júla hovoril Carterov robotoid č. 7, priatelia, a práve to pre nás Kremľ zamýšľa, keď pripravuje plány, ako nás znovu naučiť bázni pred Bohom.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.